

Oorverdovende Stilte

Oorverdovende Stilte

Jarne Berentsen

Schrijver: Jarne Berentsen
Coverontwerp: Jarne Berentsen en Rob Rutgers
ISBN: 9789402136319
© Jarne Berentsen, 2015

Proloog

Het was gemakkelijk toe te geven dat je niet normaal was. Je daarnaar gedragen, dat was precies wat het geheel zo moeilijk maakte.

Dat was precies wat het abnormale abnormaal liet zijn. Het was bijna onmogelijk constant even abnormaal te zijn, het was onmogelijk even vreemd te zijn als dat je ooit had toegegeven. Slechts enkelen konden dat, maar omdat ze zo constant in hun abnormaliteit bleven, werden ze uiteindelijk gezien als normaal.

Hun abnormaliteit had de standaard gezet voor het nieuwe normaal.

Het was en zal altijd nodig zijn om constant abnormaler te zijn dan het vorige moment, om niet gedoemd te zijn tot dat wat juist vermeden moest worden.

Echt normaal bestond niet, iedereen had zijn eigen eigenaardigheden, al maakten die kleine stukjes van de persoonlijkheid in het geheel niet uit; er werd altijd alleen maar

naar het gemiddelde gekeken. Van de gehele samenleving, maar ook van een individu.

Er was slechts één persoon die me altijd bleef verrassen, zeker toen ik hem nog niet kende, maar zelfs toen ik dacht dat ik alles van hem kende, bewees hij keer op keer dat een etiket opplakken lang niet altijd juist is.

Ik was van mening dat het nooit juist was, al deden we het onbewust allemaal toch, omdat het gemakkelijker is om door te denken iets van een persoon af te weten, dan door het daadwerkelijk te vragen.

Het was me slechts bij één persoon gelukt om een leeg vel papier te hebben.

Geen vooroordelen.

Geen verwachtingen.

Niets.

Ik kon geweldig met hem praten, hij begreep me volkomen, omdat hij net zo was als ik.

Hij voelde de druk van de gemeenschap even erg als ik, al had hij zich boven die druk gevonden.

Hij had het enige wat iemand boven de gemeenschap kon zetten gevonden, hetgene wat twee mensen buiten de ingewikkelde regels van buitenaf zette, doordat ze inderdaad zo machtig waren als de oude hemelse god had gedacht.

Het probleem was wel dat hij eerst bij de verkeerde persoon was.

Hoofdstuk 1

Hoewel we elkaar dagelijks zagen, spraken we elkaar nooit. Ik wist niet eens of hij van mijn bestaan wist. Misschien was ik voor hem wel 'één van hen' en wilde hij daarom niets met me te maken hebben, maar de waarheid was dat ik anders was. Ik was anders dan de anderen, want ik deed niet mee voor populariteit, al verkreeg ik die wel, ik deed mee om de sport.

Hij was ook anders. Hij was een eenling met wie eigenlijk niemand van school wat te maken wilde hebben. Toch was dat juist wat hem zo aantrekkelijk maakte. Dat en zijn uiterlijk. Hij was de enige jongen bij wie ik aan het uiterlijk al kon zien of ik hem mocht, hoewel het bij hem verder ging dan mogen.

Ik had slechts twee lessen per week met hem, maar nu de facultatieve lessen waren begonnen, ging hij slechts nauwelijks naar die lessen. Ik zag hem nog wel vaak in de pauzes.

Verder dan zien ging het niet, ik durfde niet op hem af te stappen. Mijn teamgenoten bleven allemaal thuis tijdens die lessen, omdat ze hun tijd, volgens hen, beter konden besteden aan het zo veel

mogelijk drinken en het zo veel mogelijk kans op een nageslacht hebben.

Ik deed daar niet aan mee, want ik wilde wel slagen. Het liefst dit jaar nog, dan kon ik dit deel van mijn leven verlaten en het verleden laten rusten.

Er hoefde voor mij geen wonder te gebeuren om het diploma te halen, maar ik had een belofte gedaan aan de man die me op zijn sterfbed waarschuwde voor haar oordeel.

Eigenlijk waren we niet zo verschillend. Hij was een eenling op zichzelf, ik was een eenling in een groep. Een groep waarin ik eigenlijk totaal niet paste, maar onmogelijk uit kon. Het was alsof ze me in hun klauwen vast hielden, zodat elke poging te ontsnappen zou leiden tot diepe wonden.

Hij was vrij, maar zat ook opgesloten in die vrijheid.

Ik kon er niet bij dat niemand met hem wilde praten, hij leek me een goede vriend. Ik had graag gewild dat ik met hem kon praten, al was het slechts voor een enkele keer, zonder dat het me zou verwonden.

Zolang dat niet kon, zou ik hem in de schaduwen beschermen. Hij was het mikpunt van pesterijen, al kwam het nooit op fysiek contact aan. Meestal werden er teksten op zijn kluisje gekalkt.

Ik was degene die ze weghaalde voordat hij ze kon zien. In ieder geval, indien ik ze zag voordat hij dat deed. Soms was ik te laat en dan stond hij met opgeheven hoofd naar zijn kluisje te kijken. Hij toonde geen emotie, toch ging hij er van binnen kapot aan. Ik gaf mezelf de schuld, al wist ik dat het juist goed was dat ik de teksten vaak weg kon halen voordat hij ze zag.

Toch deed het pijn. Zoals het zou moeten.

Thuis was de situatie niet al te best. Na het overlijden van mijn vader twee jaar geleden regeerde mijn moeder als een tiran over de huishoudelijke zaken. Elke misstap die mijn broer of ik maakte,

leverde straf op, meestal in de vorm van nog meer littekens dan ik al had.

Mijn broer kon nog naar zijn vriendin vluchten, maar ik had nergens om naartoe te gaan als ze weer eens kwaad was.

Ze had me mijn kamer afgepakt, samen met bijna alles wat ik bezat. Het enige wat ik nog had, was het geld dat mijn vader me na had gelaten. Mijn boeken, mijn bed, mijn alles was voor de rest van haar en ik durfde niet iets nieuws te kopen, bang dat zij het zich weer zou toe-eigenen.

Ik kon er niet bij wat haar bedoelingen waren, ik wist alleen dat ik er klaar mee was. Als ik ergens heen kon, dan zou ik daarnaartoe gaan.

Als ik ergens heen kon.

Ik was alleen en zij profiteerde daarvan.

Het huishouden werd geheel door mij gedaan, tussen mijn trainingen, huiswerk, school en mijn persoonlijke trainingen door. Zij deed niets, omdat ze wist dat ik niet tegen rommel kon en wist dat ik het uiteindelijk zou opruimen als zij het niet deed.

Mocht ik het niet doen, dan werd het vleesmes uit de lade gehaald. Ik kon me niet verdedigen. Hoe sterk ik ook was, zij vond een weg om me alsnog te verwonden. Al moest ze vals spelen, het kon haar niets schelen. Ik heb een paar keer gehad dat ik in de nacht wakker werd door een pijnscheut in mijn arm. Ze stond dan nog naast mijn bed, met het mes in mijn arm gestoken.

Het zorgde er wel voor dat ik zo vaak mogelijk niet thuis was. Door een gebrek aan vrienden met wie ik daadwerkelijk zou willen afspreken en mijn bijna ongezonde verslaving aan boeken, spendeerde ik het grootste deel van mijn tijd in de universiteitsbibliotheek in de stad. Omdat ik er zo vaak kwam en vaak een tas vol boeken meesleurde, kreeg ik ooit de sleutel van een kluisje. Nu bewaarde ik mijn schoolboeken daar, zodat mijn moeder ze niet kon verbranden.

Intussen leerde ik daar niet alleen de stof die ik moest leren, ik verbreedde ook mijn horizon met het grote getal aan academische boeken dat ze daar hadden. Ik genoot ervan zoveel te leren over de wereld, maar het liet me ook inzien hoe vreemd alles verliep.

Het was vreemd hoe verschillende mensen denken dat ons soort met elkaar om zou moeten gaan, terwijl we allemaal op hetzelfde idee gebaseerd waren. Of we nou waren geschapen door een bovenmenselijke kracht of waren ontstaan door een eeuwig durend proces van evolutie, we waren mensen. Hoe uniek we ook waren, we waren in dat opzicht gelijk. Toch leken velen daar anders over te denken.

Zelfs in mijn favoriete vakgebied, namelijk geschiedenis, vond ik dit soort problemen. Ik kon er bijvoorbeeld niet bij dat de Franse koning Lodewijk XVI dacht dat hij het droit divin, het goddelijk recht, had, omdat hij koning was en God koningen als zijn ministers aanstelde. Het probleem daarin was dat koningen via erfrecht worden bepaald en ministers naar hun kunnen werden aangesteld. Misschien was zijn vader wel een goede koning, maar wilde de hogere macht niet eens dat Lodewijk de nieuwe koning werd. Niemand zou daar tegenin willen gaan, want dat zou waarschijnlijk betekenen dat zijn kop zou rollen.

Het was blijkbaar menselijk om zichzelf boven anderen te zetten en dat maakte ons niet beter dan dieren. Sterker nog, ik dacht dat sommige diersoorten beter waren dan mensen, omdat die soorten geen ranken hadden, ieder individu was gelijk aan elkaar.

Concurrentie was nodig in een wereld waar iedereen aan zichzelf dacht. In een wereld waarin het individu ook dacht aan zijn omgeving, zou het woord niet eens in het woordenboek voorkomen.

Het beeld dat ik had van de wereld werd deels gevormd door de stof in die boeken, al werd het beeld voor mij pas duidelijk op het moment dat ik die woorden in de echte wereld zag.

Hoewel ik al die kennis had, was ik niet de beste van mijn klas. Omdat ik de universitaire methodes eigen had gemaakt, waren de problemen die op de tentamens werden gevraagd eigenlijk te gemakkelijk, voor mij in ieder geval. Ik dacht te moeilijk na, waardoor de antwoorden die ik gaf vaak verder weg lagen dan de docent zelf kon begrijpen, maar toch waren ze goed. Ze lagen zelfs dichter bij de waarheid dan onze schoolboeken ons wilden laten geloven dat de waarheid was, want in onze wereld werd kennis beperkt door wat ons aangeleverd werd en op de middelbare school was dat soms slechts een klein deel van de werkelijkheid.

Mijn docenten waren daarom niet blij met me, behalve mijn wiskundedocent. Zij was de enige die mijn antwoorden begreep en ook bewonderde, zo erg zelfs dat ze mij soms vroeg om bijles wiskunde. Gezien mijn leven, durfde ik dat niet aan. Ik kon haar elke keer alleen verwijzen naar de boeken waar ik het uit had gehaald en waar ze die in de universitaire bibliotheek kon vinden. Ze prees me vaak om mijn geweldige geheugen als het ging om het onthouden van de boeken en de plaats waar ze stonden, al was het in werkelijkheid voor mij niet moeilijk.

In principe kopieerde ik elk boek dat ik had gelezen in de universitaire bibliotheek in mijn hoofd. Als ik in de nachten niet kon slapen, liep ik gewoon nogmaals door die gangen, op zoek naar een bepaald boek met kennis die ik nodig had.

Ik had een grote opslagruimte in mijn bovenkamer, maar ik kon het nauwelijks gebruiken voor dingen die ik er echt toe vond doen. Ik hield dat deel van me ook vlak bij me, want dat was een detail waar mensen gebruik en misbruik van konden maken en door de jaren heen, vond ik dat er al genoeg misbruik van me was gemaakt.

Ik had relatieproblemen opgelost, verschillende mensen aan een vriend of vriendin geholpen. Zelf was ik miserabel als het om liefde ging. Op mijn zeventiende was ik nog maagd, ik was nog niet eens ontgroend. In het begin dacht ik dat het niet nodig was, maar

hoe meer mensen om me heen relaties kregen, hoe slecht en kort ook, hoe meer moeite ik kreeg met het alleen zijn.

Eén ding wist ik zeker, de persoon die ooit aan mijn zijde zou staan, zou tegen veel moeten kunnen van mij uit. Ik had het gevoel dat ik in een relatie mentaal zou inklappen, dat ik alle emotionele pijn van de jaren daarvoor zou uitstorten.

Of dat de waarheid was, bleef een mysterie. Voor het antwoord zou ik een relatie moeten beginnen, maar met mijn doemdagklok op één voor twaalf, drong de tijd behoorlijk. Mocht er iemand zijn die een relatie met mij zou willen beginnen, zou die snel moeten verschijnen, of er was helemaal niets meer van me over om van te houden.

Het probleem van die doemdagklok was dat mijn eerste relatie al zeer goed moest zijn, wilde de secondewijzer niet voor de laatste keer de twaalf aanwijzen. Dat zou het echte punt zijn waarop geen terugkeer meer mogelijk is.

Ik zou mijn vader snel weer ontmoeten als er niet snel iets gebeurde in mijn leven dat ervoor zorgde dat ik anders naar de wereld zou kijken, maar die kans werd met de dag kleiner. Ik kon niet verwachten dat er ineens een engel uit de lucht zou vallen, al zou slechts een veer van zijn of haar vleugel al veel beter zijn dan de constante demonen die ik nu zag. Ik kon dat niet aan, elke dag kwamen er meer demonen, zodat uiteindelijk mijn hele wereld gevuld zou zijn met hun helse uiterlijk. Zoals hij was ik slechts op enkele plaatsen veilig, maar waar hij dan weg zou zijn van daadwerkelijke mensen, konden mijn demonen ook de plaatsten waar ik dacht dat ik veilig was binnendringen.

Ze veroorzaakten me pijn, gevoed door mijn angsten en gevoed door de woede van mijn moeder naar mij toe. Er was niets wat ik kon doen, behalve hopen op een betere toekomst.

Een kans om te vertrekken.

Een kans op een ander lot.

Een kans om daadwerkelijk te leven.

Hoofdstuk 2

De trainingen van mijn team eindigden altijd in een gevecht tussen de twee mogelijke aanvoerders. Meestal begon het met het opscheppen over met hoeveel meiden ze naar bed waren geweest die week, maar het eindigde altijd in een vuistgevecht. De rest van het team koos altijd een kant, ik bleef neutraal. Het ging mij nooit om de winst, het ging me niet om de roem, het ging mij om de sport. Dat die vechthanen daar anders over dachten, was eerder hun probleem dan mijn probleem.

Ze maakten er gelukkig ook niet mijn probleem van, toch bleven ze rustig elkaar de hersens inslaan. Elke keer dat ik ze zo zag, vroeg ik me af hoe ze ooit nog konden slagen. De meesten van ons zaten in het examenjaar, waaronder onze huidige aanvoerder. Ook hij had gevochten voor zijn plek, net als zijn mogelijke opvolgers nu deden, al was het om de titel van aanvoerder slechts voor een jaar te hebben. Tegen die tijd waren ze wel hersenloos, want de gevechten leverden de nodige schade op. Dat in combinatie met de hoeveelheid alcohol die elke nacht door hen genuttigd werd,

zorgde ervoor dat hun hersenen niet veel groter waren dan een walnoot.

Zo gedroegen ze zich ook. Ze waren kinderachtige, kleingeestige jongens. De enige reden dat ik nog niet uit het team was gestapt, was dat er in een omtrek van tientallen kilometers geen enkel ander team was, behalve het universiteitsteam, maar de leden daarvan moesten student op die universiteit zijn. We hebben wel eens tegen ze gestreden en zij waren een team zoals ik me voorstelde dat een team zou moeten zijn.

Nu moesten we weer tegen hen.

We verloren, zoals gewoonlijk, omdat ons prutsteam, vanwege een zeer zwakke verbinding, het niet op kon nemen tegen een echt team.

Mijn team verliet de zaal zo snel mogelijk, om zich klaar te maken voor het drinken. Ik bleef nog even achter, om hen te feliciteren met hun overwinning. De aanvoerder liep gelijk naar me toe en schudde mijn hand.

"Zit je in je examenjaar?"

"Ja."

"Kan ik je misschien interesseren in een plek in ons team van volgend jaar?"

"Wat?"

"We kennen jullie", zei een maat van hem die bij ons kwam, "de meesten zijn egocentrische kinderen die om niets anders geven dan zichzelf. Jij bent anders."

"Ik zou het graag willen", zei ik, "maar ik weet niet..."

"Mooi, dan zien we je volgend jaar", viel hun aanvoerder me in de rede, "tot dan."

Ze verlieten de zaal, weer bleef ik achter, dit keer meer verbaasd dan wat dan ook. Ik vroeg me af of dat wat er net was gebeurd daadwerkelijk was gebeurd, toen ik merkte dat ik me dat al een paar minuten afvroeg.

Terug in de realiteit gevallen, sprak ik mezelf moed in me om te kleden en naar huis te gaan, want hoewel ik net fantastisch nieuws

te horen had gekregen, was de thuissituatie waarschijnlijk onveranderd.

Tot mijn verbazing was mijn broer thuis, maar mijn moeder niet. Ik keek hem verbaasd aan, terwijl hij de woonkamer opruimde alsof zijn leven ervan af hing. Hij stopte niet eens toen hij me zag; hij wist dat het niet lang zou duren voordat zij thuis zou komen en als er dan ook nog maar een papiersnippertje op de grond lag, dan waren we ons leven niet zeker.

Na mijn halve minuut van verbazing begon ik hem te helpen. Ik was sneller dan hij, omdat ik meer ervaring had, maar het was fijn na al die tijd weer een hulp te hebben.

De tien minuten van zwijgend schoonmaken hadden ervoor gezorgd dat het huis er weer redelijk uitzag, al zou die uitstraling waarschijnlijk op zijn hoogst een dag stand houden.

In die tijd zou zij weer in één van haar woedeaanvallen alles tot as doen laten vergaan, alsof ze een vuurgod was.

"Waarom ben je thuis?"

"Ik moet je spreken."

"Waarover?"

"Hem."

Mijn ogen werden groot. Ik voelde de pijn weer in me oplaaien.

Dat beeld, dat afschuwelijke beeld, ik zou het nooit kunnen vergeten. Hoe hij schreeuwde, hoe dat zijn laatste schreeuw ooit was, hoe ik mijn hele wereld voelde instorten.

Het deed me pijn erover te praten, dat wist hij. Hij wist dat ik hem zag sterven, hij wist hoeveel problemen me dat had opgeleverd.

Ik had moeite met het vertrouwen van mensen vanaf dat punt, omdat de persoon die ik vertrouwde hem dit aan had gedaan.

"Nee."

"Ik weet dat het moeilijk is, maar luister even."

"Sorry, nee, ik kan dit gewoon niet. Het is te dichtbij. Alsjeblieft, houd op. Spreek met mij niet over mijn vader."

Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar sloot hem snel weer en knikte. Hoe belangrijk datgene wat hij me wilde vertellen ook was, hij had nog steeds respect voor het feit dat mijn hele lichaam kapot ging als ik over hem sprak.

"Laten we dan hopen dat ze niets heeft om kwaad over te zijn."

Ik knikte en maakte een gebaar naar de bank. We gingen naast elkaar zitten en keken naar het zwarte scherm voor ons. We konden geen games meer spelen, want ze waren allemaal door haar verbrand toen we op kamp waren.

We staarden zwijgend voor ons uit, tot de deur uiteindelijk open werd gedaan. Ik voelde de angst in me opkomen, al zag alles er gewoon uit.

Het enige wat ons problemen op kon leveren, was haar humeur. Helaas voor ons was dat vaak slecht.

"Oh, Dylan, wat leuk je te zien. Eet je mee? Je broer kookt."

Zoals altijd. Het was wel fijn dat ze dit keer aankondigde dat ik ging koken, in plaats van me bijna te laten verhongeren of me aan te vallen tot ik zelf initiatief toonde om te zorgen dat er eten op tafel kwam.

"Nee, ik ga uit met Tess. Oh, en hij gaat mee."

"Wat?"

"Ja", zei ik improviserend, "dat had ik je toch gezegd, afgelopen zaterdag?"

"Jullie liegen toch niet?"

"We zouden niet durven", zei Dylan, terwijl hij mijn arm pakte en me mee naar buiten sleurde.

We liepen samen een behoorlijke afstand van het huis af, totdat we zeker wisten dat ze ons niet aan het volgen was. Toen dat moment er was, drukte ik Dylan tegen een muur in een steegje.

"Gast, ze was vrolijk!"

"En toch stemde je in met me mee te gaan."

Ik keek hem boos aan, maar liet hem wel los. Tuurlijk stemde ik in, hij had me in een hoek gedrukt. Als ik niet in zijn verhaal mee was gegaan, dan zou ze doorhebben dat hij loog en wat er dan zou

gebeuren, zou de strengste straffen van de diepste diepten van de onderwereld nog als een paradijs laten lijken.

"Je kent haar, misschien is ze nu zo, een minuut later kan ze het hele huis vernietigen."

"Wat denk je hiermee te bereiken? Als ik terug ga, ben ik dood."

"Ze is dit morgen toch vergeten. Wat je nu doet, is met Tess en mij eten en daarna ga je je voorbereiden op je examens."

"Ik ken alles al."

"Ben je er mentaal ook klaar voor?"

"Het duurt nog een maand."

"En jij denkt dat het verstandig is bij haar te blijven in deze periode?"

Zelf had hij zijn examenperiode bij zijn vriendin doorgebracht, maar ik had dat privilege niet. Ik kon best een vriendin krijgen, dat was het probleem niet, het probleem was dat ik geen vriendin wilde. In ieder geval, dat was mijn probleem, want ik zou nooit met menselijke gevoelens spelen voor mijn eigen doeleinden.

"Heb je een plan?"

"Nee. Zover was ik nog niet gekomen. Kun je niet naar vrienden?"

Ik schudde mijn hoofd.

"Door gebrek aan vrienden is dat onmogelijk."

"En Jason?"

Die naam echode door mijn hoofd, alsof hij daar thuishoorde. In mijn gedachten was hij bij me, maar in de realiteit kon dat niet.

"Ik heb hem nog niet gesproken."

Ik kon zijn vriendin die avond niet uitstaan. Normaal praatte ze gewoon over het weer of over vogels, dit keer had ze het over haar studie. Ze vertelde over het practicum dat ze tijdens een gastcollege kreeg.

Normaal zou ik het geweldig hebben gevonden als iemand me zoiets vertelde, maar dit keer niet. Dit keer was anders, want het practicum ging over het identificeren en verklaren van de doodsoorzaak van een hoogstwaarschijnlijk doodgeschoten man.